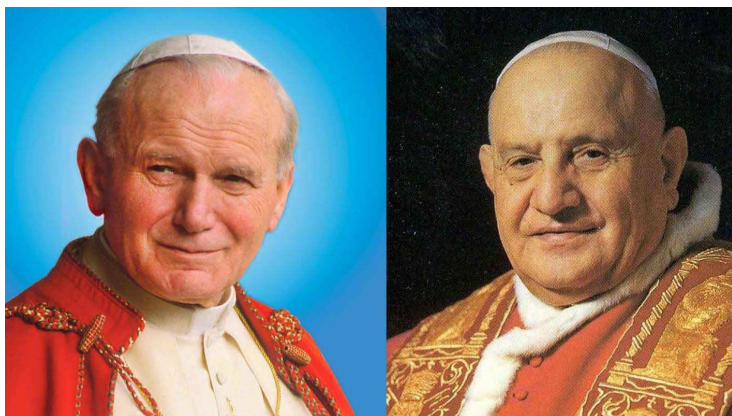

Itàlia - Roma - Canonització

22 a 30 abril 2014

Joan Pau II

Joan XXIII

Crònica del Pelegrinatge

PELEGRINATGE A ROMA

Del 22 al 30 d'abril del 2014

La missió del nostre viatge era molt clara per tots i totes nosaltres, i fou això el que ho convertí en quelcom especial, un camí inoblidable, ple de vivències espirituals i enfortiment de l'ànima, que es va anar consolidant dia rere dia. Un pelegrinatge de cinquanta creients acompanyats per quatre sacerdots per conèixer els grans sants d'Itàlia, amb un únic objectiu: participar en una cerimònia.

Si els viatges del Papa provoquen desplaçaments massius de creients per veure'l en persona, doncs imagineu-vos, l'interès no solament històric, sinó espiritual per cadascú dels membres de la nostra expedició poder participar en l'eucaristia de canonització diumenge, 27 d'abril de 2014, dels beats Joan XXIII i Joan Pau II i que aglutinava en un mateix escenari quatre papes: els dos beats anteriorment anomenats, Benet XVI, de nom secular Joseph Aloisius Ratzinger, papa emèrit; i l'actual Papa Francesc, de nom secular Jorge Mario Bergoglio, i actual papa de l'església catòlica.

Un espai de comunió que feu aflorar un sentiment d'unió entre els membres del grup, impulsant un enriquiment i consolidació de la nostra fe.

Dia 22 d' abril de 2014

A les 5:30h del mati, tots estàvem a punt, el lloc de trobada, a Rambla Ferran, davant l'església del Carme.

En mossèn Joan Ramon Ezquerra Pociello ens havia convocat i demanat una rigorosa puntualitat.

Hem sortit de Lleida 32 persones, Mn Ezquerra ens ha lliurat, només arribar al punt de trobada un llistat amb tots els pelegrins a Roma. En aquest llistat, a més de donar-nos els noms i cognoms de tots i totes, adreces, telèfons, codi postal, població, també hi figurava la cadira on ens havíem de seure durant els 9 dies de viatge.

Formen també, part de l'expedició, la nostra guia, la Ma Angels Llanas Sorigué, el nostre guia, Lino, i en Manel, el nostre pacient i eficient, xòfer.

També ens acompanya Mn. Jesús Mateu Beà, a la part del darrere de l'autocar.

Hem anat a agafar l'eix i un cop encarats, hem fet una primera parada en una àrea de Servei a les 8:30h per esmorzar.

Un cop hem tornat a pujar a l'autocar, en Mn Joan Ramon ens ha repartit a cadascun un llibret de Salms i Cants per a la pregària del matí i el vespre, 2 fulletons, amb les vides dels Beats Joan XXIII i Joan Pau II; i un cançoner.

Acte seguit, hem començat la pregària del matí amb la Cançó "Crist ha ressuscitat" i la lectura del Salm 63, el Càntic dels tres joves; la cançó "victòria és la nostra fe" per finalitzar amb el cant "Regina coeli".

Hem continuat el viatge amb els cants folklòrics "Dolça Catalunya" i "Eres alta y delgada".

A les 11:45h hem fet una segona parada.

Durant el viatge, ens han col·locat la pel·lícula de la vida del beat Joan XXIII.

A les 12:30h hem parat a dinar en un Restaurant de la cadena Campanile al Departament de Midi, França. Al sud de Nîmes, al bell mig d'un magnífic parc, tranquil. (Chemin de la Careiras Rn 113, ruta d'Arles – 30132 Caissargue)

En Mn Joan Ramon ha cercat entre el grup la persona més adient per fer el reportatge fotogràfic durant tot el viatge i, finalment, la tasca i responsabilitat ha recaigut en l'Eduard Kirchner, que s'ha compromès gustosament a fer-ho; i que li hem d'agraïr perquè molts de nosaltres, sabent-ho, no hem fet ni una foto en tot el viatge, simplement, ens hem limitat a gaudir dels moments, cadascun d'ells, genials.

El dinar, boníssim, amanida de primer, de segon arròs bullit amb estofat de vedella al curry i de postre una tarta tatin.

Per la tarda, hem reprès la ruta i també hem continuat veient la segona part de la vida del Beat Joan XXIII.

Hem arribat cap a les 17:45h a Nice, la Ma Àngels ens ha anat explicant des de l'autocar, una mica d'Història. Ens han parat al centre i hem continuat la nostra visita a peu, passejant pel passeig dels anglesos.

Es tracta d'un passeig molt llarg. Al costat de la costa-platja de pedres, hi havia gent banyant-se. Hem avançat també per la Pl Massena i pel centre comercial.

Niça, en francès Nice, és una ciutat i comuna francesa situada en el departament dels Alps Marítims, a la regió de Provença - Alps-Costa Blava.

És un dels centres de la turística regió de la Costa Blava o Riviera francesa, prop de la frontera amb Itàlia, 30km, trobant-se en els baixos contraforts dels Alps, a l'est del riu Var, a la zona geogràfica italiana. Niça està situada a 960 km de París, 230 km de Marsella, la capital regional, 195 km de Gènova, i 215 km de Torí. Es tracta de la ciutat més gran de la Costa Blava, estesa d'Hyères a Menton. Els seus balnearis i platges atrauen un turisme d'alt nivell adquisitiu, igual que els seus passejos, els museus, la seva vida nocturna i les seves magnífiques vistes del mar Mediterrani constitueixen un reclam per als visitants.

Niça, capital històrica del Comtat de Niça, va estar lligada a Itàlia fins a la seva invasió i annexió francesa a la fi del segle XIX.

Gràcies al seu passat, Niça té un ric patrimoni arquitectònic. Durant el període de Savoia, es van construir diversos palaus i hotels particulars, esglésies d'estil barroc. A la Belle Époque, la ciutat es va enriquir amb nombroses viles i hotels.

El Passeig dels Anglesos fou construït el 1822 com un vial al llarg de la vora del mar, a la part edificada per la colònia anglesa. Té una longitud de quatre quilòmetres i es compon de dues calçades separades per parterres amb flors i palmeres.

Niça conserva alguns vestigis del seu passat militar, a destacar la fortalesa de la Muntanya Alban. També hi ha una sèrie d'interessants edificis que daten de l'era moderna, com el Palau comunal de Niça, el Palau del Senat, o el Palau de la Prefectura de Niça o dels ducs de Savoia, que era la mansió dels prínceps de Savoia durant les seves estades a la ciutat.

Diversos monuments i estàtues commemoren esdeveniments o persones relacionades amb la història de la ciutat, com la Croix de Marbre, la Colonne du papers, o el monument des Serruriers, i l'estàtua de Charles -Félix, l'estàtua de Massena i l'estàtua de Garibaldi.

Hem tornat a l'autocar que ens ha portat a l'hotel de la cadena Campanile, situat als números 459-461 del passeig marítim Promenade des Anglais, l'Arénas, davant de l'aeroport de Niça-Costa Blava.

A l'arribar a l'hotel, no ens han permès celebrar la missa en cap lloc, així que, l'hem celebrat dins l'autocar.

Durant la cerimònia, hem pregat també pel germà de la Maria Teresa Gassió, que tot i estar apuntada al viatge, no ha pogut venir perquè el seu germà es trobava molt malament. I ha estat en aquesta primera Eucaristia del pelegrinatge que hem pres el compromís d'anar pregant cada dia per ell.

En acabar, hem baixat de l'autocar, hem agafat cadascú les nostres maletes i ens hem instal·lat a les habitacions corresponents. A les 20:30h, hem quedat per sopar.

Avui, quiche lorraine, mongeta tendra amb peix i pastís de poma.

A l'acabar, ens n'hem anat a dormir, puix que hem quedat que a les 7:15 h de l'endemà partíem cap a Milà.

Tot i que tot el dia ha plogut, i de vegades molt intensament, era curiós que quan baixàvem per fer parades, la pluja s'aturava. I per tal de recordar-ho, ho deixem escrit perquè molts vam fer el comentari que fins i tot, el temps ens acompanyava i ens era propici. Semblava una mena de pacte amb la natura i amb Déu, i això ens feia sentir més vinculats i ens donava una seguretat que es va anar afermant durant tot el viatge.

Dia 23 abril 2014 - Sant Jordi

Ens hem aixecat d'hora. Hem esmorzat al buffet de l'hotel i a les 7:30h ja marxàvem direcció Milà. Ens vam aturar un momentet per veure una panoràmica del Principat de Mònaco i de lluny es podia veure el Castell dels Grimaldi. Vam passar molta estona per la costa, el paisatge era molt bonic, preciós. Es podien veure les muntanyes dels Alps a l'esquerra de l'autocar amb bastant de neu encara...el paisatge impressionant fins a Gènova, després, ja vam pujar fins a Milà.

A l'arribar, hem fet una visita panoràmica per la ciutat. Milà, és la ciutat principal del nord d'Itàlia. Situada a la plana de Llombardia, una de les regions italianes més desenvolupades. Segona ciutat més poblada d'Itàlia després de Roma. Al municipi hi viuen 1,3 milions d'habitants, però l'àrea urbana en compta al voltant dels set milions i és així la primera a Itàlia. Milà és la capital de la regió

llombarda i de la província homònima. Alguns la defineixen també com la capital econòmica d'Itàlia; pel que fa al món de la moda, per exemple, Milà és una de les grans capitals europees juntament amb París.

Des del final del segle XVII fins pels volts de la dècada de 1970, ha estat una ciutat predominantment industrial, però successivament ha vist com anava prenent més força el sector terciari, desenvolupat en diverses direccions, de les més tradicionals a les més modernes: finances, empreses nacionals i internacionals, multinacionals, sector editorial, disseny industrial, publicitat, entreteniment, informàtica, activitats universitàries.

Hem parat al costat del Duomo, a La Piazza del Duomo, Catedral. Hi ha gent per tot arreu, que van a la feina, o a casa seva, o simplement volen passejar per les botigues de moda que es troben sota els arcs de la Galeria. La plaça rectangular, va ser remodelada al segle XIX per l'arquitecte Giuseppe Mangoni, que també va restaurar els edificis que envolten la catedral, per fer el conjunt més harmònic. Durant un temps, les dues arcades laterals, impressionants construccions al nord i al sud de la plaça, creuaven l'Arc del Triomf dedicat a Vittorio Emanuele, que al seu torn estava envoltat per dos petits edificis de l'any 1939. En el centre de la plaça es troba l'estàtua eqüestre que representa Vittorio Emanuele, obra d'Ercole Rosa (1896).

Ens han deixat 20 minuts per visitar la Catedral per dins. La Catedral de Milà, més coneguda com Duomo, és una enorme catedral gòtica que es troba emplaçada al cor de la ciutat.

Amb 157 metres de longitud i espai per a més de 40.000 persones al seu interior, el Duomo de Milà és una de les catedrals catòliques més grans del món.

És un temple de grans dimensions, de cinc naus, una central i dues naus laterals per cada un dels costats, amb almenys quaranta pilars travessada per un transsepte seguit pel cor i l'absis. La nau central és molt alta, té uns 45 metres. La construcció és de maó, recobert de marbre de color rosa.

Les teulades, que estan obertes al públic, permeten una observació propera d'algunes escultures de gran qualitat. Destacar el bosc de pinacles i capitells que es poden observar des de les mateixes. El punt més alt del temple és la *La Madonnina*, obra en coure daurat, de Giuseppe Perego, inaugurada el 1774.

Hem pogut visitar també les relíquies de Sant Carles Borromeo. Fill de Giberto II Borromeo i Margherita Medici di Marignano, germana del papa Pius IV, va créixer en una família rica. Durant l'ocupació de la Rocca di Arona, propietat de la seva família, pels espanyols, va participar en la defensa. Als dotze anys, un oncle seu, Giulio Cesare Borromeo, li confià l'ofici i dignitat d'abat: va dedicar les rendes que li proporcionava a fer caritat amb els necessitats. Va estudiar Dret canònic i civil a Pavia. El 1554 morí el seu pare i el seu germà gran, Federigo, va prendre el seu relleu al front de la família.

Carles es va doctorar el 1559. El 1564 va crear a Pavia una residència per a estudiants amb pocs recursos econòmics però bons resultats acadèmics; va prendre el nom d'Almo Collegio Borromeo i encara funciona avui com el col·legi major més antic i més prestigiós de tota Itàlia.

El 1565, va deixar Roma i va prendre possessió de la diòcesi milanesa, que portava prop de 80 anys sense un bisbe que hi visqués i que, mentrestant, s'havia degradat: la cúria i els preveres s'havien dedicat a assumptes mundans, deixant la vida espiritual de banda. Carles restablí la disciplina al clergat i, per a reforçar la moralitat i la formació dels sacerdots, va fundar diversos seminaris a Milà: el major, l'Helvètic i altres de menors. En la seva obra reformadora va ser ajudat pel nous ordres religiosos de clergues regulars com els jesuïtes, teatins i barnabites, i va fundar la Congregació dels Oblats dels Sants Ambròs i Carles (1578).

Entre 1565 i 1584, mentre va ser bisbe, construí i reformà esglésies, a més de fer nombroses visites pastorals. Com a llegat i visitador, va ser a totes les parròquies de les diòcesis de Bèrgam i Brescia. També fundà, per a la instrucció dels laics, escoles i col·legis com els de Brera i Pavia.

Durant la fam de 1570 i la pesta de 1576-1577, contribuí a alleujar les necessitats de la població: el record d'aquest ajut va fer que aquesta pesta es conegués com a "pesta de Sant Carles".

Va voler que el rigor que va imposar als clergues també arribés a la societat civil: va decretar la separació d'homes i dones a les esglésies i la repressió dels adúlter. Va organitzar una milícia privada i armada, a la manera de policia, per a la vigilància de la moral, la qual cosa va fer que tingués conflictes amb les autoritats civils i fos criticat per un excés de rigorisme.

Borromeo morí el 3 de novembre de 1584 a Milà. Al testament, va deixar tot el seu patrimoni als pobres. Va ser enterrat a la cripta de la Catedral de Milà; la seva tomba és coneguda com a *lo Scurolo*.

Proclamat beat el 1602, va ser canonitzat l'1 de novembre del 1610; la festivitat litúrgica es va fixar l'endemà a la seva mort, el 4 de novembre.

D'allí, a les 12:30h hem anat a dinar en un Autogrill de menjar ràpid, al costat de la Pl del Duomo. En Lino ens ha repartit els tiquets a baix, ens ha explicat que el restaurant tipus self service es trobava a dalt de tot, al quarts pis. Gairebé tots hem pujat les escales a peu, encara que també es podia pujar amb ascensor. Es tracta d'un edifici original, molt gran i hem d'anar en compte a no perdre'ns. Quan hem arribat a dalt del restaurant, la gent ens hem distribuït per grups, d'una manera automàtica, mentre uns anàvem a buscar el menjar, algun membre del grup reservava taula. D'aliment, n'hi havia a dojo, cal destacar la gran quantitat de pasta, lasanya, verdures com a acompanyament dels segons plats i postres, com panacota, pastissos, fruita.

En Lino, en tot moment, vetllava perquè ningú tingués problemes triant el menjar, fins i tot ens donava consells del que es podia agafar o no.

Fou aquí on ens aparegué en Vet per primer cop, un noi Mexicà, estudiant Erasmus de Comunicació a la UDL que havia

contactat amb Mn. Joan Ramon Ezquerria i que se'ns afegí al grup com un pelegrí més.

Tan bon punt hem acabat l'àpat, ja ens esperaven l'Àngels i en Lino a baix per continuar la visita pel centre històric de Milà. Hem anat passejant per la galeria Vittorio Emanuele II, un edifici format per dues arcades perpendiculars amb volta de vidre que es creuen formant un octàgon ; és un espai singular situat al costat nord de la Piazza di Duomo, que connecta amb la Piazza della Scala. El seu nom prové de Vittorio Emanuele II, primer rei de la Itàlia unificada; la galeria va ser dissenyada originalment el 1861 i construïda per Giuseppe Mengoni entre 1865 i 1877.

El carrer està cobert per uns arcs de vidre i sostre de ferro colat, un disseny popular per arcades durant el segle XIX. L'espai central és octogonal, rematat amb una cúpula de vidre.

La Galeria és sovint anomenada el saló de Milà, per les seves nombroses botigues i la seva importància com a punt de trobada per a compres, menjars.

Més de 130 anys després de la seva inauguració, la galeria de quatre pisos inclou elegants botigues que ofereixen des d'alta costura i joies fins a llibres i pintures, així com restaurants, cafeteries i bars. La Galeria és famosa per allotjar alguns dels establiments més antics de Milà.

Hem arribat a la Pl. Scala, on hi ha el teatre de l'Scala,... hem anat caminant pel centre comercial fins al Castell Sforzesco, que actualment alberga un museu d'art. La construcció original començà durant el segle XIV. El 1450, Francesco Sforza començà a reconstruir-lo, i posteriorment, encara es modificà més.

Constituït per un gran parc a Nord de l'edifici, el Parc Sempione, té una planta quadrada, amb el costat de 180 metres i quatre torres angulars.

La construcció original va ser una iniciativa, el 1358, de la família Visconti, i la seva residència principal. Destruït per l'efímera República Ambrosiana Daurada que els va enderrocar el 1447.

El 1450, Francesco I Sforza, un cop va vèncer als republicans, va començar la reconstrucció del castell per convertir-lo en la seva residència. El 1452 va contractar a l'escultor i arquitecte Filarete per dissenyar i decorar la torre central que continua coneguda com Torre de Filarete. Després de la mort de Francesco, la construcció va ser continuada pel seu fill Galeazzo Maria, sota la direcció de l'arquitecte Benedetto Ferrini. La decoració va ser executada per pintors locals. El 1476, durant la regència de Bona de Savoia, es va construir la torre amb el seu nom.

El 1494 Ludovico Sforza es va convertir en Lord de Milà i va cridar a nombrosos artistes per decorar el castell. Leonardo da Vinci pintà frescos en diverses habitacions, en col·laboració amb Bernardino Zenale i Bernardino Butinone. Donato Bramante va pintar frescos a la Sala del Tesoro; que la Sala della Balla va ser decorada amb accions de Francesco Sforza. Als voltants de 1498, Leonardo va treballar al sostre de la Sala delle Asse, pintant decoracions amb motius vegetals. En els anys següents, però, el castell fou danyat per atacs de tropes italianes, franceses i alemanyes. Es va agregar un bastió, conegut com Tenaglia, potser dissenyat per Cesare Cesarino.

En el període de Ludovico el Moro, entre 1494-1499, el Castell es va convertir en una de les corts més luxoses de l'època per la presència d'aquests artistes tan importants com Leonardo, Bramante i altres.

No hem tingut temps de visitar-lo. I d'allí, hem pujat a l'autocar i hem emprès el viatge cap a Pàdua, on a les 18:00h teníem missa a la basílica.

Val a dir que el temps ens ha acompanyat també avui tot el dia i no ha plogut gens.

En arribar a Pàdua, ciutat universitària, l'autocar ens ha parat en un aparcament enorme, on hi havia altres vehicles i autocars aparcats. Hem baixat per anar caminant fins a la Basílica de Pàdua. Abans, hem passat per Prato della Valle, considerada la plaça més gran d'Itàlia. El seu canal circular envoltat per desenes d'estàtues d'homes il·lustres, filòsofs, escriptors, savis i metges la fan única al món.

Pàdua és una petita ciutat situada a 38 quilòmetres a l'oest de Venècia. Està banyada pels rius Brenta i Bacchiglione, els quals han marcat el seu desenvolupament urbanístic.

La Basílica de Sant Antoni és el monument religiós més important de Pàdua. Dedicada a Sant Antoni de Pàdua, religiós portuguès que va morir a Pàdua el 1231. Va ser construïda durant el segle XIII per acollir les restes del sant, immediatament després de la seva canonització.

A més de visitar la basílica, que compta amb un interior impressionant, hem pogut visitar diversos claustres i un museu dedicat al sant. Hem vist les restes incorruptes de Sant Antoni de Pàdua: llengua, gola i crani.

L'exterior de la basílica és sorprenent: la façana és romànica, les cúpules bizantines i la torre central i els campanars gòtics.

Quan hem tornat a l'autocar, no solament ens esperava en Manel, sinó un grup d'africans de venda il·legal de bosses per penjar a preus molt barats i que algú del grup ha aprofitat per comprar-se'n un de colors ben llampants.

Hem pernoctat a Pàdua, a l'hotel AC Pàdova, Via Prima Strada, 1, molt bé tot. El sopar, a base també de pasta Italiana, carn i Panacota.

Aquesta nit, durant el sopar, la Maria Àngels, se'ns ha acomiadat fins dintre de 2 dies. Ella ha anat a buscar els pelegrins de Lleida que vénen en avió.

Les habitacions, de luxe, fantàstiques. Val a dir que va ser el millor hotel de tot el viatge. L'esmorzar a l'endemà, també, buffet lliure, no hi faltava res.

Dia 24 d'abril 2014

Ens hem aixecat d'hora també, hem esmorzat al voltant de les 7:00h i a les 7:30h ja carregàvem les maletes cap a l'estació. Allí, hem agafat un tren que ens ha portat fins a Venècia. En 30 minuts hi hem arribat. Avui, el nostre guia és en Lino, un Italià afincat a Lleida. Ens conta que va fer la mili a 30km de Venècia, per tant, els caps de setmana els passava en aquesta bella ciutat, per la qual cosa se la coneix a la perfecció. Només arribar a la ciutat dels canals, ens han avisat que era per caminar i visitar-la perdent-nos pels carrers, és a dir, que ens passaríem el dia caminant. Que si algú no es veia en cor, tenia l'opció del pla B del vaporetto. Ens hem dividit, 4 persones han agafat el vaporetto: Mn Ezquerra, l'Eugeni, un altre Sr. amb mal a l'esquena i una Sra. que tampoc podia caminar massa.

A l'interior de la ciutat, no hi ha trànsit rodat. El transport col·lectiu es realitza mitjançant embarcacions transbordadores conegudes com vaporettos.

Venècia és diferent, molt especial i amb un gran encant. Impressiona pels seus carrerons i carrerons, mercats al carrer, escales, botigues i comerços plens de vida, canals navegats per góndoles, ponts,... Quan hem arribat al pont de Rialto, ens hem trobat amb les quatre persones del grup que havien agafat el vaporetto.

I, tots junts, ens hem dirigit fins a la Pl San Marc on ens esperava la guia oficial, l'Anna. Ens ha explicat la història de Venècia, ens ha ensenyat l'illa dels jueus, la presó, el pont dels sospirs, el rellotge i el seu mecanisme de canvi d'hores i ens ha passejat per la basílica de Sant Marco.

Sant Marc, patró de Venècia actualment, es símbol de pau.

Un cop feta la visita, hem continuat caminant, ha fet una parada en un racó de la ciutat per explicar-nos la verdadera vida dels venecians, els seus problemes quan es fan grans en una ciutat on hi ha moltes barreres arquitectòniques. Actualment, Venècia té uns 60.000 habitants.

També és la capital de la regió Veneta i de la província de Venècia, rebent per sobrenom "La Serenissima". El seu centre històric, declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, es troba situat en el conjunt de les illes més grans de la llacuna de Venècia.

La ciutat està integrada per 118 petites illes unides entre si per 455 ponts, si incloem les illes de Murano i Burano. S'arriba a Venècia des de terraferma pel Pont de la Llibertat, que accedeix al Piazzale Roma.

Venècia va ser fundada durant el segle V d.C. per persones que intentaven fugir dels atacs dels pobles germànics. Al principi de la seva història depenia de l'Imperi Romà d'Orient, és a dir, de Constantinoble, però poc a poc va arribar a independitzar-se. Durant diversos segles Venècia va ostentar un poder que li va permetre dominar els mars del món medieval. Va ocupar una posició dominant en el comerç amb els regnes de la Xina i l'Índia. Fins a l'any 1797 va ser capital de la República de Venècia i, amb els seus 180.000 habitants, una de les ciutats més grans a Europa.

Després d'una època de dominació francesa i austríaca, Venècia va ser incorporada a Itàlia l'any 1866.

Des de la seva fundació, la ciutat ha patit els efectes d'inundacions periòdiques. En l'actualitat, la ciutat afronta una greu amenaça per les repetides inundacions. A la primavera i tardor té lloc l'anomenada marea alta, dues vegades al dia, que inunda completament la Plaça de Sant Marc. El govern italià prepara un

projecte, per aixecar uns discs mòbils que es tancarien en cas d'augment del nivell de l'aigua del mar.

Venècia, construïda en un arxipèlag de 118 petites illes al costat del mar Adriàtic, és famosa al món per les seves, aproximadament, 150 canals. Les illes estan connectades per uns 400 ponts. Els seus canals componen un gran entramat a manera de carrers que parteixen del Gran Canal, gran avinguda per on discorren multitud d'embarcacions, grans i petites, essent aquestes últimes les conegudes góndoles.

Hem tornat al pont de Rialto, on hem gaudit de 20 minuts de temps lliure, alguns, han aprofitat per comprar records del lloc, altres, ens hem assentat al costat del riu, observant el fabulós espectacle dels gondolers, els vaporetos, els turistes, les cases tan peculiars, ... esperant, reunir-nos tots i anar plegats a dinar, allí mateix, en un self service amb menjar copiós. En acabar, una hora i trenta minuts més, de lliure.

De nou, tothom ha aprofitat el temps que tenia per allò que més ha preferit. Un grupet, entre els quals, la Ramona Falguera, la Mercè Burgués, la Lourdes Bell-lloch, la Silvia Biosca i Mn. Jesús, ens hem assentat en una terrasseta d'una cafeteria típica de Ponte Rialto i hem aprofitat per prendre un capuccino uns, altres un mancciat, o degustar un deliciós gelat italià, mentre anàvem conversant plàcidament de la nostra vida, del viatge, de les costums dels italians i la tipicitat del lloc.

Un cop passat el temps lliure, ens hem retrobat tots, i allí mateix, a ponte Rialto hem agafat un vaporetto fins al tren.

El tren ens ha portat fins a Pàdua i d'allí, l'autocar ja ens esperava per anar cap a Florència. La resta de la tarda viatjant. Hem fet dos parades per descansar, en àrees de servei o Autogrills, i de pas, alguns, la majoria, aprofitàvem per carregar de souvenirs. En Lino, ens explicà que un dolç típic del país, era la Colomba, en italià, que es podria traduir com "colom de pasqua", una mena de magdalena, pa de pessic, típic de la Setmana Santa dels Italians. La massa original, feta amb farina, mantega, ou, sucre i la ratlladura de

taronja confitada, amb un ric glacejat amb ametlla; i que era un bon moment per comprar-lo perquè com el temps de Setmana Santa ja havia passat, es podien trobar molt bé de preu. Com podreu imaginar-vos, em costa creure que hi hagués algú del grup que no n'hagués comprat alguna, de les diferents formes i variacions, amb o sense xocolata, de tots els tipus que anàvem trobant, en algun moment del viatge.

A les 20:00h arribàvem a l'hotel Autopark, Via Lippi e Macia, 22, als entorns de Florència. Mentre ens assignaven les habitacions, curiosament han arribat també un grup de pelegrins del Líban, que com nosaltres, es dirigien a Roma per assistir a la canonització.

Cridava l'atenció en aquest hotel inaugurat el 1971, els clauers enormes i pesants que acompanyaven les claus de les habitacions. Per sorpresa, vuit persones del grup no tenien Plaça a l'hotel i, en Lino, dirigint-se al grup, ens ha explicat la situació i ha demanat 8 voluntaris per traslladar-los a un altre hotel de nivell superior.

L'hora del sopar, a les 20:30h. Aquí, ens han distribuït en quatre taules, dos de grans i 2 de petites. El menú, de primer podíem triar entre sopa juliana o pasta de llacets, de segon, peix blanc i de postres pastís. Donava la impressió pel tipus de servei i per la quantitat d'estudiants joves que hi havia, que estaven molt acostumats a rebre grans grups.

En acabar de sopar, a les 22:00h hem quedat per celebrar l'eucaristia a la cafeteria de l'hotel. Durant una estoneta, ens hem dedicat a convertir-la en una capelleta, movent taules, butaques vermelles i cadires.

Abans de la missa, Mn Joan Ramon ens ha ensenyat les relíquies que portava i que les oferiríem en una basílica de Roma la vigília de la canonització: Francesc Castelló Aleu - un bocinet de camisa. Beat Salvi Huix Miralpeix, Bisbe de Lleida, màrtir, un bocí de la faixa episcopal. De Josep Nadal, un bocí de crani; i de José Jordán, us petit os.

Poc a poc, aquella mena de cafeteria convertida en capella es va anar omplint de la gent del grup per participar de l'Eucaristia i curiosament, també van participar dos persones del Líban que, tot i no entendre la nostra llengua, han seguit l'Eucaristia com la resta del grup. Són aquests, els petits detalls que et fan reflexionar sobre la gran capacitat que té l'home i la dona per adaptar-se si hi ha voluntat i ganes d'adaptació i obertura de ment. A les 23:00h ens en vam anar a dormir.

Dia 25 d'abril 2014

Aquest mati, com sempre, ens hem aixecat aviat. A les 8:00h hem esmorzat i a les 8:30h agafàvem l'autocar per portar-nos al centre de Florència. Allí, ens esperava la guia local, Sílvia, per fer-nos un recorregut per tota la ciutat. Primer, vam fer una primera parada panoràmica, dalt d'un turó, on es divisa tota la ciutat i on molts de nosaltres hem aprofitat per fer-nos fotos, entre elles, una de grup.

La nostra guia a la capital de la regió de la Toscana, al centre de la península Itàlica, ens ha anat explicant que a l'Edat Mitjana, va ser un important centre cultural, econòmic i financer. L'època de major esplendor fou després de la instauració del Gran Ducat de Toscana sota el domini de la dinastia Mèdici. El domini de la ciutat per part de la família dels Mèdici és fonamental per entendre el paper d'aquesta ciutat a la història de l'art. Posteriorment, va ser capital d'Itàlia entre 1865 i 1871 durant la Unificació italiana.

Florència és el nucli urbà en el qual es va originar en la segona meitat del segle XIV el moviment artístic i cultural anomenat Renaixement, i és considerada un dels bressols mundials de l'art i de l'arquitectura. Així, destaca per la seva riquesa arquitectònica i els seus museus. El patró de la ciutat és Sant Joan. El desenvolupament literari, artístic i científic que es va esdevenir a Florència als segles XIV-XVI va tenir com a motor principal l'amor

pels diners per part dels florentins i la seva ànsia d'ostentació de la riquesa.

Afegit a això, la crisi de l'Església Catòlica, especialment la controvèrsia sobre el Papat d'Avinyó a França i el Gran Cisma, juntament amb els efectes desastrosos de la pesta negra, va comportar una revisió crítica dels valors medievals que va donar com a resultat una revaloració dels valors de l'antiguitat clàssica. Florència es va beneficiar tant materialment com culturalment d'aquest gran canvi social

Hem pujat a l'autocar per continuar el nostre viatge al centre de la ciutat, centre històric, declarat Patrimoni de la Humanitat el 1982. Allí, hem tornat a baixar per anar passejant vers el conjunt arquitectònic i joia de Florència, la Catedral de Santa Maria del Fiore, coneguda simplement com "el Duomo", la magnífica cúpula fou construïda per Filippo Brunelleschi, i el campanar veí és de Giotto. Cal destacar també el baptisteri de Sant Joan, amb les famoses portes de bronze de Lorenzo Ghiberti.

Recorregut pel mercat, Piazza della Signoria, que és la plaça central de Florència, és seu del poder civil i cor de la vida social de la ciutat, on es troba el Palazzo Vecchio, que és el palau més famós de la ciutat i que ha esdevingut monument a la família dels Mèdici, que va dominar Florència durant el segle XV.

Hem arribat al riu Arno, que passa enmig de la part vella de la ciutat, i mirant el Ponte Vecchio, realitzat per primera vegada pels etruscos i únic pont de la ciutat que restà indemne durant la Segona Guerra Mundial, ens hem tornat a trobar al grup de Libanesos i ens hem saludat.

Històricament, la població local té una relació d'amor-odi amb l'Arno, el qual ha portat alternativament els avantatges del comerç i els desastres de les riudes. Molts dels ponts de l'Arno van ser construïts pels romans.

Hem passat per davant dels museus com la Loggia dels Lanzi i els Uffizi, un dels museus d'art de més anomenada d'arreu del món;

el Bargello o la Galeria de l'Acadèmia, que acull el David de Miquel Àngel; zona, plena de turistes i sobretot estudiants, per allí, casualment, hem perdut a Mn Ezquerra, i creiem que ha de quedar escrit perquè curiosament, ell sempre es preocupa per tots els membres del grup que ningú es perdi i, aquesta vegada, una trucada de telèfon el va despistar.

Un cop retrobat el mossèn, hem continuat per carrerons típics de la ciutat, medievals, fins a arribar a la Piazza de la Santa Croce, on hi ha la basílica de la Santa Croce. Entre les personalitats enterrades allí, trobem Galileu, Dant, Miquel Àngel,...

Curiosament, no teníem temps de visitar res per dins, però... els 10 minuts que ens han donat els hem aprofitat per mirar, regatejar i comprar souvenirs.

Hem dinat molt a propet d'allí i de seguida hem tornat a agafar l'autocar per marxar a Asise. Per anar-nos ambientant, a l'autocar, hem vist la pel·lícula de "Hermano Sol, Hermana Luna". Pel·lícula biogràfica de Francesc d'Assís i Santa Clara, dirigida per Franco Zeffirelli l'any 1972. Nominada a l'Oscar a la millor direcció Artística.

Francesc, fill del comerciant Pere Bernardone i de Pica és un jove alegre i despreocupat al que li agrada divertir-se amb els seus amics. Participa en la guerra contra Perusa i torna malalt i canviat. Després de molt meditar-ho, commogut per la misèria dels obrers de la tintoreria del seu pare, renúncia a tots els seus béns i es dedica a reparar l'església de Sant Damià, amb ajuda dels seus primers seguidors. Un a un se li van unint els vells amics i també la jove Clara. Viuen d'almoina i els seus paisans els prenen per bojós. Decidit a defensar les seves raons va a entrevistar-se amb el papa Innocenci III i aquest, després d'escoltar, es postra als seus peus, com a senyal d'aprovació.

No solament ens ha agradat, sinó que ha estat una gran descoberta d'ambdós sants i una aproximació a la seva vida que s'ha vist reforçada per l'explicació que ens ha fet després Mn. Jesús

sobre la vida de Sant Francesc, fundador de l'orde franciscà, amant de la natura i l'austeritat de tots aquells que el segueixen.

I d'aquesta manera... hem arribat a Assís, ciutat i seu episcopal d'Itàlia, situada a la província de Perugia que està al seu torn a la regió d'Úmbria. És a més la ciutat on va néixer sant Francesc, fundador el 1208 de l'ordre religiosa dels franciscans, i santa Clara, Chiara d'Offreducci, la fundadora de les clarisses.

La basílica forma part de tot un complex monumental franciscà. Enfront de l'atri que precedeix l'ingrés de la basílica inferior es troba l'exoratori de Sant Bernardino, construït per al Tercer Orde Regular de Sant Francesc als voltants de la meitat del segle XV. Després del portal s'entra al sacre convent que, a més d'allotjar la comunitat de frares menors conventuals, encarregats de la custòdia de la basílica, actualment allotja l'Institut Teològic d'Assís, l'Institut de Ciències Religioses, un centre de documentació i un important fons de documents i llibres especialitzats en temes franciscans.

El Convent franciscà, amb la basílica de Sant Francesc, que es compon per a dos esglésies superposades, la inferior i la superior, i d'una cripta excavada el 1818, on es conserva la tomba del sant, i que consisteix en un simple sarcòfag recolzat en una roca nua. La Basílica de Sant Francesc es va començar a construir immediatament després de la canonització del mateix en 1228 i van ser concloses el 1253. L'església inferior compta amb frescos que van ser restaurats pels famosos artistes de l'alt edat mitjana Cimabue i Giotto. A l'església superior es troben frescos de Giotto que representen escenes de la vida de Sant Francesc.

Santa Maria la Major, Santa Maria Maggiore, la més antiga de les esglésies que es conserva.

Hem celebrat la missa a la basílica de La Pau, on un franciscà ens ha apropat a la vida dels monjos del monestir. També Mn Jesús, durant la missa, ens ha tornat a aproximar més a la vida dels

franciscans. Hem pogut veure la creu de Sant Francesc, amb el símbol de la Tao.

Impossible visitar el convent de Santa Clara per falta de temps, ens ha quedat pendent però és que amb tanta gent, era impossible visitar res.

A les 19:00h hem tornat a agafar l'autocar per anar cap a Roma. De camí, hem pogut veure la pel·lícula sobre la vida de Joan Pau II.

Hem sopat de camí en un autogrill a les 20:30h i a les 22:30h hem arribat a Roma, on ens hem instal·lat definitivament per la resta de dies a l'Hotel Arcadia, Via di Campo Romano, 29. Un hotel de 3 estrelles, a vint minuts del centre històric.

Finalment, Roma, la capital d'Itàlia, de la regió del Laci i de la província homònima. És a la riba del Tíber, a 22km de la Mar Mediterrània. De vegades, anomenada la "ciutat eterna" o "la ciutat dels set turons" (Aventí, Capitoli, Celi, Palatí, Esquilí, Quirinal i Viminal).

Dia 26 d'abril 2014

A les 8:00 esmorzar i a les 8:30 hem sortit amb l'autocar. Ens hem dirigit cap a La basílica de San Pablo extramuros. Quan hem arribat a la Plaça hem esperat al guia de Roma, Emilio i al grup de Lleida de 17 pelegrins que havien arribat dijous a Roma amb avió. Fou en aquest moment en que es produí la unió dels dos grups en un de sol. Curiosament, alguns de nosaltres ja ens coneixíem i ha esdevingut un retrobament. Ells, acompanyats per la Ma Àngels Llanas, el dia d'arribada ja havien visitat i passejat pel centre històric i el dia 25, havien continuat amb la visita per Roma a més de visitar la Basílica del Vaticà, tot menys el Museu Vaticà, que estava programat per visitar-lo els dos grups alhora, el 28 d'abril.

Tots plegats, hem entrat a visitar la basílica amb el guia. Sant Pau Extramurs és una de les cinc esglésies considerades com les més antigues de Roma. És la segona Basílica més gran de Roma i segons la tradició és el lloc on l'apòstol Pau va ser enterrat. La basílica i tot el complex annex, com el claustre i el monestir, no són part de la República Italiana, sinó que són propietat extraterritorial de la Santa Seu. El 1980 va ser inclosa en la llista del Patrimoni de la Humanitat a Europa per la UNESCO.

El primer que hem comentat és que la porta Santa, a l'esquerra, estava segellada des de l'interior, tapiada. Les portes Santes, només s'obren els anys Sants o jubileus, cada vint-i-cinc anys, o, si el Papa declara per algun motiu, any Sant.

Cadascuna de les quatre basíliques papals de Roma té una Porta Santa.

Dins, destaca perquè hi ha les restes de Sant Pau, també hi ha les fotos de tots els papes de la història. L'últim, el papa Francesc, el 266è. És basílica perquè hi ha restes d'un Sant.

A les 10:45 h hem tornat a pujar a l'autocar.

Visita a les catacumbes de Sta Domitilla, impressionants, fins a les 12:45h amb un guia especialista.

Es tracta d'una xarxa de catacumbes antigues, utilitzades com un lloc de sepultura als inicis de la Cristiandat. Ens van explicar que hi ha més de seixanta catacumbes en uns 150 per 170 quilòmetres de Longitud, amb prop de 750.000 tombes, la majoria de les quals ens troben sota terra al llarg de la Via Apia. Són una mena de sistema de túnels subterranis de toba que formen un laberint. Es van construir en les parets, nínxols rectangulars de diferents mides per als enterraments.

Les catacumbes romanes constitueixen un dels testimonis més genuïns i complets de que disposem avui per conèixer la comunitat cristiana de la capital de l'Imperi i el catolicisme dels segles III al IX després de Crist. Fins al segle II, en efecte, els primers cristians no van disposar de cementiris fora de la ciutat, i sepultaven els seus

morts al llarg de les principals vies consulars que conduïen a Roma, com els apòstols Pere al turó Vaticana i Pau al llarg de la via que portava a Ostia.

Les Catacumbes de Domitilla són les més antigues de les xarxes subterrànies de soterrament de Roma, i les úniques que encara contenen ossos. També són les més ben conservades i de les més extenses.

Són les úniques catacumbes que tenen una basílica subterrània; l'entrada a les catacumbes s'aconsegueix a través d'aquesta església enfonsada, en via delle Sette Chiese. La nostra visita comença precisament en aquest indret, a la basílica que va ser construïda a finals del segle IV sobre la tomba dels dos màrtirs Nereo i Aquileo. D'aquí, vam començar a caminar en filera per les diferents galeries, on es podien veure diverses tombes, símbols.

En el passat, la basílica s'havia convertit en insegura, i va ser abandonada durant el segle novè. Va ser redescoberta el 1593, i gran part d'ella va ser reconstruïda el 1870.

Les catacumbes de Domitilla són molt extenses, uns 17 quilòmetres d'extensió per una profunditat màxima de prop de 30 metres; en la nostra visita hem recorregut només una part del segon pis, ple de testimonis importants. Malgrat la seva brevetat, aquesta visita ens ha proporcionat una idea precisa de la manera en què els cristians dels primers segles afrontaven la mort i de com cuidaven als seus propis difunts.

Des de finals del segle II, i pel fet que anava disminuint l'espai per a noves tombes a la superfície, es van començar a excavar petits ambients subterranis, en ocasions amb breus galeries, anomenades hipogeus, on poder donar sepultura als difunts. Aquesta pràctica la seguiren especialment els cristians, ja que, amb costos limitats, permetia multiplicar el nombre de tombes i acollir els germans més pobres, tant en hipogeus particulars com en cementiris regits directament per l'Església, sobretot després de donacions fetes per particulars.

Al principi, el terreny d'aquest cementiri pertanyia a Flavia Domitilla, dona noble, com ho testifiquen diverses inscripcions. Vespasià era el seu avi i Domicià el seu oncle. El seu marit, Flavio Clemente, va ser cònsol juntament amb Domicià l'any 95; però en aquest mateix any va ser condemnat a mort per ordre de l'emperador i Domitila va ser exiliada a l'illa Ventotene, acusada d'ateisme, probablement perquè els dos eren cristians. El motiu principal del naixement de les grans catacumbes, inclosa la dóna Domitilla, està en relació amb la sepultura dels màrtirs. Aquests van ser víctimes en particular de les persecucions dels emperadors Deci i Valerià, en els anys 250 i 275, i de la de Dioclecià al 303. Els màrtirs van ser enterrats com a difunts normals en sepulcres senzills, però després de l'anomenada " Pau de l'Església" de l'any 313 i del reconeixement oficial del Cristianisme per part de l'emperador Constantí, les seves tombes van començar a ser venerades.

Es va consolidar poderosament el desig de ser sepultats al mateix cementiri dels màrtirs, el més a prop possible de les seves tombes. Més tard, en particular per obra del Papa Dámaso (366-384), amb el naixement i el desenvolupament d'autèntiques peregrinacions, es van construir veritables santuaris per a la celebració de la litúrgia eucarística sobre les tombes venerades.

Un cop finida la visita, hem pujat a l'autocar i ens ha portat a dinar al costat Pl Sant Pere, al Vaticà. Al complex terminal Gianicolo, construït amb motiu del jubileu de l'any 2000 per donar cabuda als milers de turistes i pelegrins que visiten Roma.

Construïda sobre 5 nivells i que es connecta a la Plaça de Sant Pere des del segon túnel amb escales mecàniques i passadissos mòbils.

Al cinquè pis i molt preparat per a grups, un autoservei amb una àmplia varietat de plats. Vam poder escollir entre un primer, un segon, un complement i postres.

La ciutat del Vaticà és un enclavament extraterritorial que inclou la basílica de Sant Pere, així com altres edificis romans i constitueix l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

Durant la tarda, visita panoràmica de la ciutat: Pl Venècia, al mateix cor de la ciutat, i que cada dia, amb l'autocar, passàvem pel costat. En aquesta plaça trobem l'enorme monument a Vittorio Emanuele II, aixecat després de la reunificació italiana.

D'allí, la famosa via del Corso, ...

Símbol de Roma: la lloba

Segons la mitologia romana, Roma deu el seu nom al fundador, Ròmul. La data mítica de la seva fundació és el 753 a C. punt de partida del calendari romà, que compta "ab urbe condita", des de la fundació de Roma. Aquesta data és confirmada per l'arqueologia, i actualment, els historiadors consideren que efectivament en aquesta data es va dur a terme un reagrupament de diverses tribus arran del qual es va fundar un primitiu centre urbà. Des d'aquesta ciutat es van estendre els romans i van formar el seu imperi. El centre històric de Roma, forma part del Patrimoni Mundial de la Humanitat per la Unesco.

Visita a la Basílica de Sant Joan del Laterà, on hi ha la taula vertadera de l'últim sopar, la tomba de Pius XII. És la Catedral de la Diòcesi de Roma. També gaudeix de l'estatus d'Estat d'extraterritorialitat perquè és propietat de la Santa Seu.

És la més antiga i la més alta entre les quatre Majors Basíliques de Roma, caracteritzades totes per tenir una Porta Santa i un altar Papal.

L'actual basílica és d'estil barroc, fruit de la radical transformació de Francesco Borromini al Segle XVII. A dalt de la façana s'hi troben estàtues de Crist, Joan l'Evangelista i el Baptista i els Apòstols.

A l'interior, destaquen les monumentals estàtues dels dotze Apòstols al centre de la nau. Sota l'altar major hi ha enterrat el Papa

Martí V. Sobre l'altar amb un reliquiari baldaquí, es conserven els caps de Sant Pere i Sant Pau.

El Papa hi sol celebrar certes cerimònies litúrgiques, com per exemple, la missa del Sopar de Dijous Sant i la missa de la festa del Corpus Christi.

Durant la tarda, hem anat a la Basílica de sant Bartomeu, on hem celebrat l'eucaristia conjunta, els dos grups. Ha estat molt especial, donat que és aquí on hem lliurat les relíquies dels 3 Beats que portàvem.

A l'església de Sant Bartomeu de l'Illa Tiberina, les Comunitats de Sant Egidio han aixecat un santuari Ecumènic en memòria dels màrtirs del Segle XX.

A l'acabar la cerimònia, hem tingut temps lliure per passejar pel voltant, anar als lavabos, prendre un refresc, cafè, capuccino, menjar un gelat.

De sobte, ha començat a caure un plugim i de la mateixa manera que ha aparegut la pluja, també han aparegut venedors de paraigües itinerants.

Mentre ens dirigíem cap a l'autocar, anàvem parlant. La Laura Fatjó i la Marta Lucía Cortés planejaven com poder passar la nit en vetlla, el més a prop possible de la Pl Sant Pere per seguir la cerimònia de canonització i sondejaven si hi havia algú més interessat. Un cop a dalt de l'autocar, ens han portat a l'estació termini, al centre de Roma. A dalt, al Restaurant buffet self service, hem sopat. El grup de l'avió van marxar amb l'Àngels cap al seu allotjament i la resta, vam pujar a l'autocar per anar, ja, en direcció a l'Hotel.

Dalt de l'autocar, en Lino ens ha explicat el plànnig de l'endemà, el dia de la canonització. Ens ha volgut transmetre la dificultat de poder seguir l'eucaristia de la cerimònia desde la mateixa pl del Vaticà i ens ha recomanat poder veure-la des de alguna de les diverses pantalles que s'havien habilitat per la ciutat.

Ens ha recomanat que, per no perdre'ns, ens dividíssim en grups de mínim, quatre persones i, així ho hem fet. Només arribar a l'hotel, cada responsable de grup, ha comunicat a Mn Ezquerra els membres del seu grup, en quina parada de metre baixarien i en quina pantalla preveien seguir la canonització.

Els **grups** formats són:

Grup 1: Magda i Anna Maria Aubets, Assumpció, Josep Maria Duch i Rosa Visart, Maria Mercè i Salvador Escoll

Grup 2: Eduard Kirchner i Anna Maria Villas, Josep Verdú, Amalia Molina, Modesto Geribas, Maria Armengol

Grup 3: Montse Villagrassa, Teresa Aragonés, Francisco Ballespí, Roser Villagrassa, Antonio López, Emili Salvia

Grup 4: Dolors, Júlia, Josep, Ramona, Mercè, Lourdes, Silvia i Lurdes.

En Lino ens donà un gran nombre d'instruccions per tal que no ens perdéssim i assegurar-se que tot quedava clar.

Abans d'anar a dormir, tothom hem demanat un plànol de la ciutat, tants n'hem demanat que l'hotel s'ha quedat sense. També ens han repartit una bossa amb el pícnic de l'esmorzar de l'endemà.

Tots els grups van planificar de baixar a la parada Flaminio, prop de la Pl del Populo, menys un que va escollir baixar a Ottaviano, a la Pl Sant Pere.

Dia 27 abril 2014

Dia de la canonització. Ens hem aixecat i a les 5:30h l'autocar ens portava fins a la terminal del metre.

Agrupats tots i cadascú responsable dels membres del seu grup, hem pujat al metre. Un metre ple de gom a gom i que, com

més s'apropava a la Pl Sant Pere, més s'atapeïa de gent. Semblàvem sardines en llauna.

Els primers grups i majoria, amb en Lino, han baixat a la Parada de Flaminio, piazza Popolo per poder veure la cerimònia de la canonització des de allí. El segon grup, hem continuat i baixat a la parada Ottaviano - St Pietro i tant Mn. Ezquerra com en Mn Jesús, com ells sí havien de participar a la cerimònia, han baixat a Cipro.

Per tots ha estat una aventura!!

Els grups que han baixat a Flaminio, s'han trobat que a la Pl del Popolo no hi havia pantalla, així doncs, en Lino, els ha conduït, caminant, fins al Coliseum, on allí sí que hi havia instal·lades dos pantalles i ho han pogut veure des de allí.

El segon grup, que hem baixat a Ottaviano, amb la gran majoria d'aglomeració de gent que estaven al vagó del metre, i seguint la massa de gent que ens empenyia, hem intentat arribar a la Pl Sant Pere, però ens ha estat impossible. Estava tancada, ja no deixaven entrar a ningú. Tot el grup, els vuit membres, agafats de la mà per no perdre'ns, érem arrossegats per l'onada de gent. Sortosament, hem vist un petit espai estratègic a Via Pia, davant d'un furgoneta aparcada i al costat de les baranes del riu. Allí, hem decidit plantar les nostres cadires, en rotllana i deixant un espai al mig. Eren les set del matí i encara faltaven tres hores.

Mentre esperàvem, cadascun de nosaltres ha agafat la seva bossa del picnic i hem anat esmorzant. Teníem dos pantalles força lluny i amb tanta gent, era difícil veure l'acte. Tanmateix, sí que l'hem escoltat, seguit i participat en cadascuna de les diferents parts. De cada vegada, el nostre cercle s'anava reduint, fins que a les 10:00h quan començava la cerimònia, estàvem tot el grup, junts, l'un al costat de l'altre. Malgrat tot, l'acte ha estat molt emotiu, semblàvem estar emboltats per una aureola divina que ens feia sentir una conjunció de fe i trobada amb l'esperit.

En acabar la cerimònia, ens havíem de dirigir cap a la via Della Conciliazione, davant el consolat de Brasil, on havíem quedat amb la resta de grups per anar a dinar a Gianicolo.

Com hi havia tanta aglomeració, el grup vam creure que el més assenyat era esperar tres quarts d'hora, que la gent anés marxant. En el moment que vam veure que allò s'havia buidat una mica, vam intentar arribar fins a la Via della Conciliazione, una avinguda d'uns 500 m de longitud, que connecta la Plaça de Sant Pere amb el Castell Sant Angelo a la riba occidental del riu Tíber, però ens vam trobar que estava tancada. Vam mirar el plànol de la ciutat i vam veure que passant pel Pont Sant Angelo, girant a la dreta, i creuant el segon pont que trobéssim, arribàvem davant de la Terminal Gianicolo. Així ho vam fer, tot i que el tram fins arribar al Pont Sant Angelo, va ésser tota una odissea tortuosa i estressant. Novament, una gran marea de gent que ens arrossegava. Anàvem tots agafats de la mà i malgrat tot, vam viure alguna escena d'asfíxia a l'entrada del pont. Un cop al mig del pont, tot superat, vam anar seguint el plànol i bé. Al mig del pont davant del Gianicolo, vam trucar a en Lino, justament, parlàvem amb ell i el teníem davant, ens estava esperant a l'altre costat del pont. Quina alegria!

Novament, l'alegria ha estat gran quan hem vist que trobàvem la terminal, pujàvem a dalt al Restaurant, ... avui, tots teníem un únic tema, explicant les nostres peripècies per seguir la cerimònia.

Fins i tot l'Eugeni Juberías, que fou el més prudent i assenyat i va decidir quedar-se a l'hotel per veure la cerimònia per la TV tenia quelcom a explicar, i és que, va aprofitar el dia de ple, a més de veure les canonitzacions va disfrutar veient partits de futbol. Molt bo! I és que el viatge no hagués estat igual sense ell, sempre amb alguna sortida d'allò més natural que ens feia riure.

Després de dinar, la Ma Àngels ens ha sorprès amb una excursió per la tarda, a Castel Gandolfo, a 18 km de Roma, famós per ser la seu de la residència d'estiu del Papa i pel suggestiu Llac d'Albano.

Hem pogut passejar per la zona, entrar a l'església on hem cantat el Virolai i hem gaudit d'una bona estona de temps lliure per fer fotos, mirar i comprar souvenirs.

Durant el viatge de tornada a Roma, a l'autocar, i com avui era el dia de la Mare de Déu de Montserrat, tot el grup ha sorprès a les 3 Montserrats: la Montserrat Villagrasa, la Montserrat Guiu i la Montserrat Masip, amb un record molt especial, un rosari del Papa Francesc.

A l'arribar a Roma, teníem una sorpresa preparada que al mateix temps, servia també per acomiadar-nos entre els dos grups, i és que un d'ells, l'endemà tornava a Lleida en avió. El present, un sopar en un restaurant al costat del Colisseu, a La Taverna dei Fori Imperiali, situat a la via Madonna dei Monti, 9.

Tots els plats, excel·lents, la lassagna, la carn, els postres, l'ambient.... Va ser molt especial, després de tot un dia d'emocions i vivències, amb la plena satisfacció d'haver participat en la canonització dels Joan Pau II i Joan XXIII, i davant la presència del Papa Francesc i el Papa emèrit Benet XVI.

I fou aleshores quan podríem dir que havíem arribat a la plena compenetració del grup. Després de l'àpat, on ha regnat la música i el bon humor, hem volgut formalitzar el comiat amb el cant de l'hora dels adéus.

Al sortir del restaurant, encara hem aprofitat per fer una darrera foto al colisseu de nit, abans de marxar als nostres respectius hotels.

Dia 28 abril 2014

A les 10:45 h teníem concertada la visita al Museu del vaticà. La gent del grup de l'avió feia estona que ens esperaven a l'entrada per fer la visita. El nostre grup, tot i sortir de l'hotel a les 8:15h, ens

hem endarrerit perquè com anàvem amb l'autocar ens hem trobat alguns carrers tancats i hem tingut que donar molta volta.

Per tant, la guia, ha fet un canvi amb un altre grup i hem endarrerit la visita.

Com era de suposar, el Vaticà, el dia després de la canonització, estava ple, de gom a gom, tant, que era impossible aturar-se. L'entrada al museu ens ha impressionat, trobàvem un munt d'escultures Greco-romanes.

La nostra guia s'ha aturat davant l'escultura d'Apolo, ens l'ha fet mirar bé, l'expressió de la cara, el moviment de braç,... I ens ha dit que ens en recordéssim, per relacionar-ho amb la cara de Jesús a l'escena del judici final de la capella Sixtina.

Hem anat passant per les diferents estances del museu fins arribar a la Capella Sixtina. Com a dins de la Capella Sixtina s'ha d'estar en silenci i no parlar, ens ho ha explicat abans d'entrar.

Després de fer la visita al museu, la gent del grup de l'avió s'han acomiadat i han marxat amb l'Àngels per anar a l'aeroport.

La resta del grup, hem continuat amb la guia, visitant la Basílica de Sant Pere del Vaticà, l'Església dels Papes, amb unes dimensions de 193 metres de llargada i 44,5 d'Alçada. Situada a la riba del riu Tíber, dins del territori del Vaticà, Estat independent de la ciutat de Roma. En el seu interior es troba el "Tron de Sant Pere" i efectivament, s'hi troba enterrat Sant Pere, el Primer Papa.

En el cas del cos del Papa Beat Joan XXIII, la guia ens explica que se li va realitzar un tractament d'embalsament perquè suportés el velorio i les cerimònies i hi ha testimonis del metge-científic que ho va realitzar. No obstant, és extraordinari que es preservi tants anys.

Un cop feta la visita, hem anat a dinar a Gianicolo per darrera vegada.

Per la tarda, ens han portat a fer la visita a San Pietro in Vincoli, on de fora, destaca la seva façana, que no sembla ben bé una

església, sinó un palauet. Es tracta d'una basílica molt coneguda a Roma per albergar el mausoleu del Papa Juli II i la famosa escultura de Miquel Àngel, el Moisès. Aquí, la nostre guia s'hi ha parat una estona per fer-nos observar les banyes de Moisès, a causa de la semblança entre les paraules "raig" i "banya" en llatí. Aquest simbolisme iconogràfic fou comú en l'art del Renaixement, i en aquest cas, facilitava el treball de l'escultor, ja que li era més fàcil esculpir unes banyes que una llum abstracta.

Com plovisquejava, molts membres del grup s'han comprat un paraigües dels grans, nogensmenys, els venien molt barats.

Després, hem seguit la nostra ruta, dirigint-nos a Santa Maria Maggiore, també coneguda coma a Basílica di Santa Maria della Neve o Basílica Liberiana. Aquesta Basílica era la més gran de les vuitanta esglésies que estaven dedicades a la Mare de Déu. El sobrenom de Basílica Liberiana li ve donat en honor al papa Liberi, ja que s'identifica amb la basílica profana que aquest devia cristianitzar, al segle IV, segons una llegenda per commemorar el miracle d'una nevada el mes d'agost; d'aquí l'altre sobrenom de Santa Maria de la Neu.

La llegenda conta que fou la mateixa Verge qui assenyala la ubicació de la basílica fent caure una copiosa nevada sobre el turó de l'Esquilí, en ple mes d'agost, i que el Papa Liberi, en presència dels fidels congregats pel propi prodigi, traçà sobre la neu el perímetre de la Basílica. És l'origen de la coneguda advocació de la Verge Blanca o Verge de les neus.

Després que el papat d'Avinyó acabés formalment i els papes tornessin a Roma, la basílica de Santa Maria Major es va convertir temporalment en palau papal a causa de l'estat de deteriorament en què es trobava el palau del Laterà. La residència papal es va traslladar posteriorment al palau del Vaticà, actualment, Ciutat del Vaticà.

La guia, ens ha fet observar el campanille de tipus medieval i la façana "barroca", hem entrat i hem anat mirant els mosaics de terra,

les pintures,... cal destacar la tomba de Bernini, la capella Sforza, última obra dissenyada per Miquel Àngel.

Els Mosaics paleocristians, el Mosaic de l'àbside, la Capella Sixtina, la Capella Paulina, el sostre d'or regalat pels Reis Catòics, la coronació de la verge, ...

A les 18:00h, hem celebrat la missa en Italià. A les 18:40h s'ha acabat la cerimònia gaudit d'uns 25 minuts de temps lliure per acabar de veure la basílica, passejar, comprar un gelat, perdre's pel carrer...

Hem pujat a l'autocar i hem tornat a l'hotel on, allí mateix ens han preparat el sopar i a dormir.

Dia 29 d'abril 2014

Hem sortit a les 8:15h de l'hotel, avui ja, amb les maletes.

El darrer dia d'estada a Roma, tocava aprofitar al màxim les últimes hores fent una visita pels llocs més emblemàtics pendents de visitar.

La primera parada, l'hem fet al Colisseum per fer la foto i caminar pels seu retombant.

Alguns, han comprat una mena de figures transparents, amb l'holograma de la ciutat de Roma. Mn Ezquerra ens ha fet el comentari de si ens havíem adonat que girant la figura, es podia visualitzar el nom de Roma al revés, que era: AMOR.

Altres, han aprofitat per comprar mocadors amb imatges dels monuments més importants de Roma a preus ganga.

Hem tornat a agafar l'autocar i aquesta vegada ja ens han parat al centre, caminant, ens han portat a la piazza di Spagna, una de les places més famoses de Roma. El nom li ve pel fet que va ser regalada per Ferran el Catòlic. A la plaça hi destaquen també: l'ambaixada espanyola davant del Vaticà, la seu de l'Orde de Malta,

la barroca Fontana della Barcaccia i la coneguda escalinata que puja fins a l'església de la Trinità dei Monti.

D'aquí, a la Fontana di Trevi, la font barroca més llarga i coneguda de Roma. Un cant a l'aigua i la vida. Data del segle XVIII y barreja classicisme i barroc. Potser la part més coneguda és l'escultura del déu Neptú. Estava plena de turistes admirant-la.

I, com mana la tradició, no ens vam poder resistir a llançar una moneda d'esquena a la font per què diu que porta bona sort o simplement, per tornar a la ciutat.

Caminant per carrerons plens dencant, hem arribat al Panteó de Roma o d'Agripa, un dels edificis de l'antiga Roma més ben conservats, construït originàriament com a temple dedicat a tots els déus, o més aviat a les set divinitats planetàries.

La façana està formada per setze fines columnes fetes de granit egipci i la seva cúpula és un prodigi arquitectònic. Només hi existeix una entrada de llum, l'òcul situat a la part superior de la semiesfera.

Un fet curiós, visitant l'interior del monument, per sorpresa de tots, ens vam trobar a Vet, acompanyat d'una noia que havia conegut. Vam parlar una estoneta amb ell i li vam desitjar bon viatge. vam sortir cap a fora on havíem quedat de trobar-nos amb la resta del grup per seguir fins a la Plaça Navona.

Piazza Navona és una de les places més famoses de Roma. La seva forma és la d'un antic estadi, i va ser construïda en estil monumental per voluntat del Papa Innocenci X de la família Pamphili.

La Piazza Navona, a l'època dels romans, va ser l'Estadi de Domicià, construït per Domicià al 85 dC en el tercer segle i va ser restaurat per Alexandre Sever. Té 275 metres de llarg, 106 d'amplada i podia acollir 30.000 espectadors.

Aquesta plaça és, en cert sentit, l'orgull de la Roma barroca, perquè conté elements arquitectònics i escultòrics de grans mestres com Gian Lorenzo Bernini, autor de la Font dels Quatre Rius al

centre de la plaça, que representa el Danubi, el Ganges, el Nil i el Riu de la Plata, els quatre "extrems" de la Terra; Francesco Borromini i Girolamo Rainaldi, autors de l'església de Sant Agnese in Agone, davant de la font de Bernini.

D'allí, vam tornar de camí una altra vegada per una altra ruta fins a trobar l'autocar que ens portaria a la zona del centre històric entre l'estació Termini, la Plaça Independència i Viales Castro Petrorio. Al costat del Restaurant- Pizzeria on havíem de dinar: Archi Romani.

De menú, pizza per compartir, sopa Juliana, pavo amb patates i amanida. Una bola de gelat amb nata.

Després de dinar, encara a la sobretaula, la Dolors Valero i l'Assumpció Juncosa, per iniciativa de Mn Jesús, ens han sorprès, cantant a capel·la, la sardana "Oliver de les Garrigues", que va escriure en Josep Vallverdú i musicà Joaquim Messalles.

"El cant de la terra se'n va cel amunt, és fil de la història i clam de futur, estius d'or i flama, hiverns corglaçats, la terra no enganya si es vol estimar oliver de les Garrigues, arbre rei del meu país amb les fulles platejades, amb el tronc tot revellit, el tresor de les olives és un riu immens d'or fi que rebenta les fronteres i s'escampa a l'infinit, que rebenta les fronteres i s'escampa l'infinit. Oliver de les Garrigues, or del fi, seguirem el teu exemple no ens mourem mai més d'aquí".

Ho han fet tan bé que ens han emocionat!!! I en certa manera, qui més qui menys se n'ha recordat de la seva terra.

Hem sortit del restaurant i passejant, passejant hem arribat fins a l'església internacional del Sacro Cuore di Gesù, dels Salesians, al costat de l'estació Termini. Hem celebrat l'eucaristia oficiada per Mn Jesús i Mn Ezquerria.

Després, ens ha atès un salesià que ens ha explicat tota l'història de l'església i de Don Bosco.

L'església fou ordenada pel Papa Pius IX, qui l'any 1870 posà

la primera pedra del nou edifici, però degut a l'annexió de Roma al Regne d'Itàlia el treball es va aturar. Fou solament gràcies a la tenacitat de San Joan Bosco que la construcció es va poder reiniciar l'any 1880 i s'acabà el 1887.

La façana és d'estil renaixentista. Sobre la torre es troba una estàtua del Crist redemptor. L'interior té tres naus dividides per columnes de granit, amb creuer i cúpula.

L'església i els edificis annexes són propietat dels Salesians, que han fet un dels seus centres més importants a Roma. Vam poder visitar l'edifici annex a l'església on va viure Don Bosco, desde 1881 fins el 1884, com recorda una placa commemorativa.

D'aquí, hem tornat a pujar a l'autocar per acomiadar-nos de Roma definitivament.

A les 19:50h hem arribat a Civitavechia. En Manel, el conductor de l'autocar ens ha mitjanament dit que potser fins a les 22:00h no embarcaríem, perquè el nostre vaixell encara no havia arribat.

Efectivament, a les 22:00h embarcàvem. Cadascú teníem assignat el nostre camarot. Hem deixat les maletes i hem pujat a la planta del Restaurant per sopar tranquil·lament, també self service.

A l'acabar de sopar, hi ha hagut gent del grup que se n'han anat a dormir, altres que han passejat pel vaixell, altres que han pujat a dalt de la terrassa per veure com anaven embarcant tots els camions i el nostre autocar, altres que han anat a la sala de festes per parlar o bé per ballar.

I per ballar, la Roser Villagrasa i el seu marit, en Francisco Ballespí que van sortir a la pista i fins que no van parar els músics no es van aturar aquesta gran parella de balladors.

A la 1:00 h de la matinada, el nostre vaixell iniciava el seu viatge cap a Barcelona. La Júlia Arnó i en Josep Purroy, el seu marit, no s'ho van voler perdre i encara a la 1:00h del matí, estaven a coberta, fent fotos del desembarcament.

El temps del trajecte, 21 hores fins a Barcelona.

Dia 30 abril 2014

Durant el viatge, hem dormit, hem esmorzat, passejat, xerrat, ... els que han volgut fis i tot han pogut anar a la perruqueria o fer les últimes compres a la botiga del vaixell.

12:00h Eucaristia al vaixell, ens han deixat una gran sala on viatgen els passatgers que no tenen camarot. A la celebració s'hi ha afegit un grup de 80 equatorians que, com nosaltres, també havien anat a veure les dos canonitzacions. També, cas, curiós, entre els passatgers del ferri hi havia una jove parella de València amb el seu nadó, de vuit mesos. Aquesta jove família, també havien assistit a la canonització del dia 27. Aquest matrimoni, van explicar-li a Mn Joan Ramon que s'havien conegut durant la Beatificació de Joan Pau II i que es van casar. És per això que al seu filllet el van batejar amb el nom de Joan Pau. I us ben asseguro que era un bebè molt despert, simpàtic i eixerit.

En Mn Joan Ramon Ezquerria, abans de la missa, va explicar la vida del beat lleidatà Francesc Castelló Aleu a tota la gent que estava allí, que no eren de Lleida i que no el coneixien.

La cerimònia ha estat molt bonica i emotiva. Hi ha hagut un intercanvi de cançons catalanes amb colombianes. Hem acabat amb el Virolai i la cançó a la seva patrona, la Virgen de la Merced.

Durant el dinar. Ens han convocat per tal d'explicar-nos que a les 17:00h havíem de baixar tots les maletes a la tercera planta. Per després, trobar-nos a la sala de festes del Grimaldi lines per comentar les darreres hores.

A les 17:30h, reunits a la sala de festes simila's, tots he manat fent balanç i compartint les nostres experiències i treure les darreres valoracions en grup, a més de quedar per retrobar-nos el dissabte 31 de maig a les 17:00h.

Tots i totes hem coincidit en que aquest viatge ha estat una trobada amb Déu, un camí de convivència i comunió de grup a més de poder viure de prop un fet històric, la canonització de dos papes.

I amb aquesta reunió, hem arribat al port de Barcelona i hem desembarcat.

L'Anna Maria Villas i l'Eduard Kirchner, d'Andorra, s'han acomiadat ràpidament per intentar agafar un taxi que els portés a l'estació d'autocars per anar cap a Andorra.

La Maria Magdalena i l'Anna Aubets, de Barcelona, també se'ns han acomiadat, elles viuen a Barcelona.

La resta, de Lleida, hem pujat a l'autocar i en dos hores de trajecte hem arribat al a nostra ciutat. Abans d'arribar-hi i encara dins l'autocar, ens hem acomiadat amb el cant dels Adéus i un arreveure si a Déu Plau.

THE END

